О П Р Е Д Е Л Е Н И Е
№ 39653

гр. София, 14.10.2026 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Трето отделение 75 състав,** в закрито заседание на 14.10.2026 г. в следния състав:

като разгледа дело номер **11723** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е образувано по жалба на К. И. К., подадена лично и в качеството му на законен представител на малолетната А. К. К., двамата чрез адв. К. Х., срещу Заповед № 26-4332-004559 от 01.09.2026 г., издадена от полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ при Столичната дирекция на вътрешните работи. Със заповедта на основание чл. 171, т. 2а, б. „а“ от Закона за движението по пътищата (ЗДвП) е приложена принудителна административна мярка (ПАМ) „прекратяване на регистрацията на ППС“ по отношение на лек автомобил Ф. Б. с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на А. К. К., за срок от шест месеца. Актът е издаден въз основа на констатациите, отразени в АУАН, серия GA № 5773208 от 09.08.2026 г., съгласно които при извършена на същата дата проверка е установено, че К. И. К. управлява процесното моторно превозно средство (МПС), след като е загубил правоспособността си по реда на чл. 157, ал. 4 ЗДвП поради изчерпване на всички контролни точки, с което е нарушил чл. 150 ЗДвП.

В жалбата са изложени доводи за незаконосъобразност на заповедта за прилагане на ПАМ и се претендира отмяната ѝ. Направено е и искане за спиране на допуснатото по силата на чл. 172, ал. 6 ЗДвП предварително изпълнение на административния акт. В подкрепа на искането се твърди, че автомобилът е собственост на малолетната А. К. К. и се използва за задоволяване на нейните ежедневни потребности. Сочи се, че грижите за детето се полагат единствено от бащата К. И. К., който е във фактическа раздяла с майката В. А. Б.. Според изложеното автомобилът е необходим за превозването на детето до детската градина и до лекарски кабинети. Като допълнителен аргумент е посочен предстоящият зимен сезон, през който се очаква увеличаване на респираторните заболявания и съответно по-честа необходимост от посещения в лечебни заведения, специализирани в детското здравеопазване.

С Определение № 37658 от 30.09.2026 г. настоящият съдебен състав е отхвърлил искането за спиране на предварителното изпълнение на заповедта. В мотивите си съдът е приел, че

не са представени доказателства, установяващи необходимостта детето да бъде превозвано до детската градина именно с процесното МПС, нито обективна невъзможност за използване на алтернативен транспорт или друго превозно средство. Изложените твърдения относно необходимостта от посещения при лекари са преценени като хипотетични, доколкото не са конкретизирани по отношение на характера, честотата и неотложността на тези посещения и не е установено, че същите не могат да бъдат осъществени по друг начин. Съдът е отчел и обстоятелството, че предварителното изпълнение е допуснато по силата на закона, като не е доказан конкретен интерес, който да налага спирането му и да надделява над защитения обществен интерес.
Определението е обжалвано с частна жалба, която към настоящия момент се администрира по реда на чл. 213а във връзка с чл. 231 АПК.
На 13.10.2026 г. е постъпило ново искане за спиране на предварителното изпълнение на Заповед № 26-4332-004559 от 01.09.2026 г. Искането се основава на твърдения за затруднения, свързани с трудовата заетост на К., в подкрепа на които е представен трудов договор с „Интер Бизнес България“ ЕООД, сключен на 10.09.2026 г. Според жалбоподателя нововъзникналото трудово правоотношение обосновава необходимостта от използване на процесното МПС за осъществяване на трудовата му дейност. Твърди се, че без автомобила той няма да може да се придвижва до работното си място и да превозва дъщеря си до детската градина.
Административен съд София-град, III отделение, 75 състав, след като обсъди доводите в новото искане и доказателствата по делото, намира следното:
Искането е допустимо, но неоснователно.
Съгласно чл. 172, ал. 6 ЗДвП обжалването на заповедта за прилагане на принудителната административна мярка не спира нейното изпълнение. Тъй като в специалния закон не са предвидени основанията, при които съдът може да спре допуснатото по силата на закона предварително изпълнение, приложими са общите разпоредби на чл. 166, ал. 4 във връзка с ал. 2 АПК.
Съгласно чл. 166, ал. 2 АПК предварителното изпълнение може да бъде спряно, ако то би могло да причини на оспорващия значителна или трудно поправима вреда, като искането следва да се основава на нови обстоятелства. При предварително изпълнение, допуснато по силата на закона, законодателят е преценил наличието на обществен интерес, който налага незабавното изпълнение на съответната категория административни актове. Ето защо спирането му предполага установяване на конкретни обстоятелства, обосноваващи значителна или трудно поправима вреда, която по своята тежест може да се противопостави на защитения от закона обществен интерес.
В настоящия случай представеният трудов договор с „Интер Бизнес България“ ЕООД е посочен като ново обстоятелство, обосноваващо необходимостта от спиране на предварителното изпълнение на акта. Действително договорът е сключен на 10.09.2026 г., т.е. след издаването на заповедта от 01.09.2026 г., но при знание за приложената с нея принудителна административна мярка. Следователно самото поемане на трудови задължения при тези обстоятелства не доказва, че предварителното изпълнение поражда конкретна, реална и непосредствена опасност от настъпване на значителни или трудно поправими вреди. Не са представени и други доказателства, от които да се установи, че изпълнението на трудовите задължения е обективно невъзможно без използването именно на процесното МПС или че невъзможността за ползването му води до конкретни последици, надхвърлящи обичайните неудобства и организационни затруднения за

искателя.
Следва да се отчете и видът на приложената в случая ПАМ - „прекратяване на регистрацията на ППС“. Невъзможността за ползване на конкретното МПС през периода на действие на мярката е последица от самото ѝ прилагане. Ето защо само обстоятелството, че автомобилът би улеснил придвижването на жалбоподателя до работното му място и превозването на детето до детската градина, не е достатъчно, за да обоснове спиране на предварителното изпълнение. Необходимо е да бъдат установени конкретни обстоятелства, от които да следва, че именно изпълнението на заповедта би причинило значителни или трудно поправими вреди, които не се изчерпват с обичайните последици от приложената мярка.
Освен това от данните по делото следва, че към настоящия момент жалбоподателят е загубил правоспособността си да управлява МПС по реда на чл. 157, ал. 4 ЗДвП. При това положение доводът, че процесният автомобил му е необходим за придвижване до работното място, не може сам по себе си да обоснове необходимост от спиране на предварителното изпълнение. Този довод не отчита установеното в АУАН фактическо положение относно правоспособността на жалбоподателя и не доказва, че твърдените затруднения могат да бъдат преодолени чрез ползването на процесното МПС от него, при спазване на изискванията на чл. 150 и чл. 150а ЗДвП.
Относно довода, че автомобилът е необходим за превозване на детето до детската градина, следва да се отбележи, че този въпрос е обсъден при постановяване на предходното определение. В настоящото искане не са изложени нови обстоятелства, които да налагат различен извод относно необходимостта от използване именно на процесното МПС и липсата на алтернативни възможности за придвижване. Самото съчетаване на трудовите ангажименти на родителя с грижите за малолетното дете, макар да може да създава практически затруднения, не доказва автоматично наличието на вреди с изискуемата от чл. 166, ал. 2 АПК значителност.
Следователно представеният трудов договор и изложените във връзка с него доводи не установяват достатъчно конкретно нито характера и размера на твърдените вреди, нито причинно-следствената им връзка с предварителното изпълнение на оспорената заповед. Не е доказано, че последиците от изпълнението надхвърлят обичайните затруднения, произтичащи от приложената мярка, и достигат интензитет, който да обоснове спирането ѝ.
В допълнение следва да се съобрази и обществеият интерес, защитаван чрез предвиденото в чл. 172, ал. 6 ЗДвП предварително изпълнение. В случая мярката е приложена във връзка с установено управление на МПС от водач, загубил правоспособността си по реда на чл. 157, ал. 4 ЗДвП. Защитата на безопасността на движението по пътищата и недопускането на управление на МПС от неправоспособни водачи са цели, на които законодателят е придал особено значение. При липса на доказани конкретни значителни или трудно поправими вреди, които да могат да се противопоставят на този обществен интерес, не са налице основания за спиране на предварителното изпълнение.
По изложените съображения съдът намира, че новото искане за спиране на предварителното изпълнение на Заповед № 26-4332-004559 от 01.09.2026 г. е неоснователно и следва да бъде оставено без уважение.
Водим от горното и на основание чл. 166, ал. 4 във връзка с ал. 2 АПК, Административен съд София-град, III отделение, 75 състав

ОПРЕДЕЛИ:

ОТХВЪРЛЯ искането на К. И. К., подадено лично и в качеството му на законен представител на малолетната А. К. К., за спиране на предварителното изпълнение на Заповед № 26-4332-004559 от 01.09.2026 г., издадена от полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ при Столичната дирекция на вътрешните работи.

Определението може да бъде обжалвано с частна жалба чрез Административен съд – София-град пред Върховния административен съд на Република България в 7-дневен срок от съобщаването му на страните.

Препис от определението да се изпрати на страните по реда на чл. 137 АПК.